

dozorčí moc zemského výboru může se tedy opíratí jen o zákon úřednický svrchu citovaný. Ježto však na půdě tohoto zákona, jak již svrchu řečeno, není normy předpisující jazykovou kvalifikaci okresních úředníků, postrádá dozorčí rozkaz daný okresní správní komisí v naříkaném rozhodnutí sub 2 zákonného podkladu, a bylo jej proto dle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 1194.

Domovské právo: I. * Veřejným zaopatřením chudinským po rozumu § 2 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. není, živí-li se někdo žebroutou. — II. Úhonný život není důvodem vylučujícím vydržení domovského práva dle nov. k domovskému zákonu z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z.

(Nález ze dne 28. února 1922 č. 2727.)

Věc: Obec P. proti zemské správě politické v Praze stran domovského práva Jana Ž.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Dne 7. ledna 1915 došla k městské radě v P. žádost obce Z., aby dosavadní její příslušník Jan Ž. byl přijat podle §§ 2 a 3 zákona ze dne 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. do domovského svazku městské obce P. Nárok ten byl městskou obcí P. odmítnut.

Nař. rozhodnutím uznala zemská správa politická v Praze v souhlase s okresním hejtmanstvím v P. pořadem instancí, že Jan Ž. dle § 2 cit. zákona nabyt nároku na výslovné přijetí do domovského svazku městské obce P.

O stížnosti podané městskou obcí P. do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost nepopírá, že Jan Ž., nar. 1858, příslušný do Z., zdržoval se dosáhnuv svéprávnosti v městě P. od 30. června 1904 do vznesení nároku na jeho přijetí do domovského svazku tohoto města dobrovolně a nepřetržitě, nýbrž brojí proti rozhodnutí pouze z toho důvodu, že nebylo přihlíženo jednak k tomu, že Jan Ž. za svého pobytu v P. byl na obtíž veřejnému chudinskému zaopatření tím, že žebral po domech, jednak že nebylo přihlíženo k tomu, že jest alkoholikem, který neživí sebe, neřku-li svoji rodinu.

Námítky tyto nejsou důvodné.

Dle § 2, odst. 5 a § 3 novely k domovskému zákonu ze dne 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. nesmí žadatel o domovské právo neb osoba, ohledně níž se uplatňuje nárok na výslovné přijetí do svazku domovského, ve stanovené 10leté lhůtě pobytu připadnouti na obtíž veřejnému chudinskému zaopatření.

O veřejném chudinském zaopatření lze mluvit pouze tenkrát, když zaopatření jest založeno na předpisech veřejnoprávních, tedy na základě domovského zákona (§§ 22 a násl. zákona ze dne 3. prosince 1863 č. 105 ř. z.) a chudinského zákona (chudinský zákon pro Čechy ze dne 3. prosince 1868 č. 59 z. z., změněný zákonem ze dne 13. května 1896 č. 46 z. z.) a když zaopatření poskytuje se domovskou obcí neb na účet její, aneb když se poskytuje veřejným fondem i bez výhrady regresu proti

domovské obci, avšak přece výslovně náhradou za zaopatření, které dle zákona jest obec domovská povinna chudým svým příslušníkům poskytovat.

Od tohoto veřejného chudinského zaopatření dlužno odlišovati pojem »veřejné dobročinnosti«. Základem jejím není zákonitě normovaná povinnost k podpoře chudých, naopak ona záleží v dobrovolném jednání soukromých osob na podporu chudých, kteří se této dobročinnosti veřejně dožadují. Žebrající připadá sice na obtíž veřejné dobročinnosti, nikoli však na obtíž veřejnému chudinskému zaopatření.

Připadl-li Jan Ž. na obtíž veřejné dobročinnosti, nepozbyl proto nároku na přijetí do domovského svazku obce pobytu, poněvadž dožadování se veřejné dobročinnosti jest pro uplatňování nároku na přijetí do domovského svazku obce pobytu na základě § 2 novely, k domovskému zákonu bez právního významu.

Rovněž tak jest bez významu okolnost, že nemohl uživiti ani sebe, neřku-li rodinu, poněvadž pouze skutečné připadnutí na obtíž veřejnému chudinskému zaopatření jest důvodem vylučujícím vydržení domovského práva ve smyslu novely k domovskému zákonu, nikoli již chudoba sama neb okolnost, že chudý podpory potřebuje.

St-ka konečně vytýká, že nebylo přihlíženo k tomu, že Jan Ž. jest alkoholikem, a dovozuje, že nezřízený život vzbuzující veřejné pohoršení jest nejen důvodem k vypovězení z obce, nýbrž také důvodem pro odeprání práva domovského.

Z ustanovení § 11 čes. zřízení obecního (zákon ze 16. dubna 1864 č. 7 z. z.) plyne a contrario, že obec může přespolního nebo spolčnicka obce vypověděti z obce pro úhonu, avšak opomenula-li tak učiniti a trpěla-li jeho pobyt v obci, nemůže zameziti právní následky tohoto svého pasivního chování a nemůže pro úhonný život odeprání výslovné přijetí takové osoby do domovského svazku, neboť život úhonný není pojat mezi důvody, které vylučují vydržení domovského práva ve smyslu novely k domovskému zákonu a jsou v § 2 taxativně vypočteny.

Jest tudíž stížnost bezdůvodná a bylo jí zamítnouti.

Č. 1195.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti: Trestnost podle § 24 nař. z 20. září 1920 č. 545 sb. z. a n. nastává již tím, že zcizitel neučinil předepsaného v § 16 oznámení u příslušného úřadu. Oznámení učiněné kupcem nemůže opomenutí jeho nahraditi. Také dožádání soudu, aby oznámení provedl při vyřízení žádosti o knihovní převod nemovitosti, jde na risiko žadatelovo.

(Nález ze dne 2. března 1922 č. 2749.)

Věc: Josef H. v T. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-ř Josef H. prodal smlouvou trhovou ze dne 19., 20. a 25. listopadu 1920 dům č. p. — v Teplicích-Šanově manželům Gustavu a Emilii F. a tito podávající dne 27. listopadu téhož roku u okresního